

Nij een Bestek.

door St. Nikolaas

Opus XVI

Voor Jan Tin

Het koevert, dat ik hierbij deed,
Heeft een symboliese zin.

Vooreerst: dat je niet met je handen eet,
Kondt eerbied voor goede gewonten in.

Wordt de roep soms leet gedreind,
Eet ze niet overijld.

Als je een nieuwe konklusie vindt,
Dient lieft nog even vernijld.

De maatschappij is samengesteld
Een zaak heeft niet één kant, maar veel;
Oordeel niet, voordat je behoordt weet
Hoe de voorz zit in de steel.

De lepel herinnere in later tijd,
Als 't je mocht zijn ontchooten.

Wat Moeder, toen je bij haar pappot zat.
Je met de lepel heeft ingegoten.

Want hoereer ik je nu als 'n fantje sekuer,
Je bent ook een fantje contrarie!
(Th orkrijf je dit dus op avontuur
Dat jij het verslijt voor larie!)

"Jan, je doet weer te veel, dat is niet pluis!"
Zij dacht het beter te weten:
Vader en Moeder en de dochter inhuus
Die hadden er geen haas van gegeten.

Maar deze vork is met opzet 'n beetje klein
Om er niet te veel hooi op te nemen.
Verg dus niet te veel van je brein.
Beter is: ieder nur een lepel!

Niet alleen in je studie de netheid bemin,
Ook je kleding dient niet vergeeten.
Anders is het oprakken van een gerin
Of je soep met een vork won eten.

Dat je 't zo veltok hoevert hier verschijnen zag
Spore tot gastvrijheid aan.

Dat namelijk een vorkje meepikken mag
Ieder wie 't eenvoudige staat aan.

En zitten er gasten aan je dinck
Laat ik je zeggen met klem:
Wat je oplepelt, laat het verstandig zijn;
Praat niet alleen over de trem.

Dat blijheid je beider deel moge zijn
Komt nu tot slot aan de beurt.
Zo lang toch de lepel in de brijpot staat
Heeft er nog niet getreurd!

5 Dec. 1928

Dezenen, die de goede Sint
Ter boven vele anderen mint,
Zijn zeker wel verluofde lieden,
Die 't dankbaarste object hem bieden.
Want alles schier is van hun fadinf,
En het bepalen van de lading
Van 't schip is, naar zij licht bereft,
Niet moeilijk, voor wat hen betreft.

• Een van die tal van kleine zaken,
Die het gebied der huisvrouw zaken,
Denkt Sint, zal zeker Tine lijken
En kan ook Jan verheugd doen kijken.
Ziehier dan, bij de boterham,
iets voor het lep'len van de jam.

Jan draagt nu sinds kort een hoed,
Hoewel de Lint 't zelf niet vaak doet,
Vindt hij dit toch lang niet kwaad.

Het beek hem dus een goede daad

Hem te helpen op 't goede pad;

● En hij zendt hem nu iets dat
De beide wederhelften kan bedekken.

Om geen afgunst te verwekken

(Daar houdt hij ook nog rekening mee)

Bevat deze doos voor elk er twee

Maar, (Lint houdt wel van een kopie)

Lamen zijn het er maar drie. —

De eerste is een paarse hoed

Die staat fine vast heel goed.

't Is een elegant model.

● Nog van dit voorjaar, weet je wel?

De tweede heeft meer buine kleuren,

Lint zag Jan hier graag mee geuren;

Al kan in gewone hem niet behagen,

Zo'n mooie hoed wil Jan best dragen.

De derde hoed is zwart van vorm;

Hij leent zich goed voor regen en storm.

Het is een soortement flambarb

Hij lijkt op 't eerste oog wat raar

Want 't is er eenige zonder vouw

Hij dient de man en ook de vrouw

St. Nikolaas 1928

Helaas, onder al het huisraad
Dat op uw verlanglijst staat
Ik kon er niets bij vinden
Dat gaat binnen mijn capaciteiten
En kensch meener hetzou me spijten
Als ik zwarte Piet niet voor u had hooren ^{plegen}
Toch, "zei onze zwarte vriend," ik weet best wat
't is 's avonds op het hoogeleggen pad
Al medere malen gebeurd
Dat ik mijn kleren heb gescheurd
Op het dak der Timmer in de Beekmolenstraat.
Ik gleed een eindje naar beneden en hoord' en zocht gespraak.
Ik keek eens; een jongen en zij meisje,
Voor hem lag een lijstje
Praatten er over wat zij wilden hebben.
Dat 't Was Time ^{aan wij} die het woord toel~~de~~ kwam.
Terwijl Jan het lijstje voor zich nam
Jan, zei Time schrijf eens op: Trempot
Theemuts theezelf koffiepots
Snijervaasje, zontva, eierdop
Melkan, lepels, chocoladebop
Vruchten schaal, vorhen bekers
En flesschen openbrekers

Wat alles hebben we al.
"Tot hier, dacht Piët," ik weet het al
Een schilderij van Hollands rijkste meesters
Ik weet werkelijk niets beters
Wat de Pude hem geven kan.

Ik maakte eerst wel wat bezwaar
Want mij beurs was niet te swaar
Maar ik trok toen in de Loterij
Tien duizend peseta voor een appel en een ei.

Toen kreeg ik weer een onderwetsche milde te vlag,
En geef u nu het beloofde schilderij, ware 't wel wat duur;
Ik hoop dat het nog vele jaren zal prouwen aan uw muur.

St. Nikolaas
Piët.

Leerdicht.

O ethere daal toch tot my neer.

O geest der poëzy
Geef my een vers, een gloeiend vers
Dat innigt ge my zoo bly.

Gh' bent een hooge teere vrouw
Wien kiel van Schoonheid spreekt
En toch een hart, een rouw en smart
By kans van droefheid breekt
Hoor wie daar lyden om ons heen
En armen en in druk
Bekampet zij d'ongerechtigheid
En strijdt voor thans geluk.

O liede oude Sinterklaas
Geeft toch een wyzen raad
Ghy weet, dat 't heel en elke dag
Opst heel heel klein bestaat.
Zoodat in 't huis van elke vrouw
Behoort in raald in schaar
Te zoeken is een helich bedrijf
En onrust is gevaar.
Want orde is de sterke kniel
Van 't huis en van den staat
Ghet is het vaste fundament
Waarop het bouwerk staat

En wie de orde niet bemint
En is 't een hooch geest
Die start zijn thuis in 't angeluk
Ebaan toch rich zelf het meit
Wie rich aan andren spiegel wil,
Die neme een kloek heklut
Een mensch, die lustet, die is sterk.
Die gaat als twee vooruit

O groote bisschop van voorheen
O heste Lutterklaas
Van alle heiligen op aard
Zyt gy toch maar de baas

December 1920

Bedriegt mij mijn oudemens inzicht niet,
Dan zie ik dit in het verschiets:

In uw aanstaand huisgezin

Neemt smaak naast eenvoud een plaatsje in.

Uw man prijst zeer Spartaanse zeden;

U beiden trekt 't aartsvaderlijk Zweden.

Staat 't oude bij u niet vooraan,

Met moderne smaak kan 't samengaan.

Een schaal van Noordse industrie

Zal wellicht zijn in harmonie

Met wat in uw aanstaand huusvertrek

Tot sternrijge aandacht de bezoeker wekk.

Sint-Nikolaas 1928

't Is rustig op de kamer boven,
Dik predest, Jan staat met stak gericht
Naar het plafond met starende ogen,
Die integralen zijn niet licht.

● Dik mompelt iets van „aardrotatie”,
Jan flinkert teder „Delta y”,
Dan is 't weer stil; een groentebus
Gaaf luidkeels boeterend voorbij.

Hij horen 't niet; een zware wagen
Van Gent en Looz rijdt dreunend voor,
Een koopman schreeuwt, een motor dondert,
Hij horen 't niet, ze zweegen ~~zacht~~ door.

● Daar plots, zie Dikkie spikt de oren,
Jan legt gelijk de vulpen neer,
Verheerlijkt zien ze elkaar in de ogen:
„Daar heb je honderd resten weer.”

„Ja, hoor je wel, hij sleept een bakkie”,
„Ja, ja, dat's honderd negentien”,
„W'n mooie wagen met zo'n hoofd”,
't Is werkelijk niet om aan te zien.

En plotseling is 't ijs gebroken,
Ze babbelen samen honderd uit,
„Ik Reed gister met zo'n A. & G. Ijs,
Die dingen dengen toch geen dinst,

Ze rijden akelig, nee, dan moet je
Daarna gaan met achthonderd acht,
Dat's een verschil; die vliegt wel bijna
Het veertienendruizend paardekracht.

„Zeg zat je al in lijn een en twintig?
Zo slecht als die geregeld wordt,
Ik zou er zeker 't land aan krijgen
Had hij niet zo'n fijn goudgel bord.

Gerellig houdt men zo een nuutje,
Dan roept Jan: „Kon ik houd eens op,
Ik ga weer gauw aan mijn formules,
O, jee, wat heb ik daar een strop.

Hoe ben ik ook weer zo ver gekomen?
„Waar komt die rot. Div. a. vandaan?
Door dat gepraat is in mijn hersens,
Nu alles in de war gezamen

Ik Begin opnieuw! manmoedig grijpt hij
Zijn eigen werk, met vaste hand;
En twintig vellen onopgelozen
Verdwijnen in de prullenmand.

Dus Jan hier is het nuttig meubel,
Nog, dat je het nog lang bezit
Dan kan je 't ook nog goed gebruiken
Wanneer je in eigen huize zit.

E. J. van
der
Graaf

Nu wordt Dik boos: „Zeg hoor eens vriendje,
Die prullenmand is ook van mij,
Ik heb hier nog drie bekeningen
Die gaan er bijna niet meer bij.
Sint hoorde dat en dacht: „Wacht even,
Nu weet ik toch een fijn kadoot.
Jan krijgt een eigen prullenmandje
Dan elpelt Dik krek met zo'n ho.

Zaterdag om zeven uur
Is Janneman al oversteun;
En, of 's nacht weer is of guur,
Legt hij aan een reuze vuur.

's Middags komt met grote spoed
Tine naar haar schoongebroed.
Ze brotseert de hellegloed
Van de citadel vol moed.

Ze gaat (het lijkt laast overdreven)
Bij de kachel zitten beven.
Ze kan bij temperaturen leven
Waarnaar een kat nog maar kan streven.

Ze wordt van de warmte genoten
Door de kleumende malloten.
Ze zitten ze opgesloten,
De partij - en echtgenoten.

Het ergste is dat uit hun eigen
Ze 't dan pas in de gaten krijgen.
Als een waar gevaar gaat dreigen:
Ze naar zuurstof moeten hijgen.

Een thermometer werd gekocht
En dit gedicht erbij gewrocht;
En aan Tine wordt verkocht
Niet al te bang te zijn voor tocht.

Lint had met Piet nu een gesprek
Over het genoemde gebrek;
Hij raadt Jan (Lint is ook niet gek):
Hang hem op een warme plek.

Piet ^{denkt} ~~leek~~ dat grapje leeft ze door,
Hij maakt een hogere schaal ervoor;
Leidt zo Tine op een dwaalspoor:
Het ding loopt twintig graden voor!

Lint. Nikolaas 19 20

Van de zomer in Gelderland
langs de heerlike Veluwevand
Zag ik fietsen een menschenpaar
Zij met blond, hij donker haar.

Eigenaardig genoeg reed zij
langs mijn schuilplaats iets eer voorbij
'k Zag een afstand van half een paar
Door haar steeds met zorg bewaard.

Is soms hij haar lakei dat hij
Aan haar zij niet nabij mag zijn?
Of ontvlucht zij die vreemdeling
Die haar volgt waar zij henenzing?

Kan zij nauweliks verhalen, dat
Zo een dag haar vervelen gaat?
Dat zij liefst weer in Arnhem zag,
Wat voor de ruiten der winkels lag?

Daarna kwam ik op dit idee
Waarom zij op die afstand ree
Wel gewoon dat ze zeker vond
Dat het zo' heel wat netter stond.

Eindelijk werd ik toch gewaar
Dat't honger was die zo dreef haar
Ze had in geen acht uur gegeten
Want hij had geen bakker geweten!

Ik voelde ters toond dat dat zo niet kan
Dat kind krijgt wel een beste man!
Als reserve voor de toekomsttijd
Heb ik je hierbij wat bereid.

St Nikolaas 1928.

Ach juffrouw, wat heb ik je misdaan,
dat je me doodkalm hebt laten staan?
Ik had juist gehoord, dat u me graag mocht
En dat u al dagen lang had gezocht
Naar zo iemand als ik, in Leiden overal
Maar hoe je ook keek: je zag niemandal.
Maar hier in den Haag heb je me gevonden
Je schoonrus had me n. l. gevonden.
Eerst was je zo blij, (of deed je alsof?)
En ik dacht, nu ga ik met haar mee, wat een boef!
Maar de dagen verstrekken, ze duurden zo lang,
En in mijn donker kachje werd ik heel erg bang!
Daar op een dag werd ik opgenomen
En ik dacht: ha, nu is Tine gekomen!
Nu ga ik mee naar het Leidse land,
Maar helaas kwam ik terecht in een andere hand!
Nadat ze me vreselijk hadden mishandeld
Zijn ze met me naar de mand gevandeld.
Daar kreeg ik een plaatsje tussen de geschenken
Waarmee ze je heden willen bedenken.

VOOR (Hered. VAN) T I D E

Bre e k l a a r